

Bake oko nas

Jasminka Gršković

Odgajateljica Jasminka Gršković se, kao i mnogo naših čitateljica, nalazi u ulozi majke i odgajateljice. Razmišljajući o dvojnosti svoje uloge, poslala nam je kratku crticu iz svog obiteljskog života. Vjerujemo da ćete i sami u ovoj priči prepoznati neka svoja promišljanja.

Ovo je priča o prabaki koja nije bila odgajateljica po profesiji, ali je, sa svojih sedmero djece, to bila po životnom opredjeljenju. I je li baš ona jedinstven primjerak – ona koja je svojim djelovanjem napravila 'klik' u povijesti odgoja ili ima puno sličnih, nama neznanih, ne znam... Prosudite sami!

Nakon predavanja na Pedagoškom fakultetu u Zagrebu moje kolegice i ja znale smo zaključiti: 'Pa ovo bi trebala znati svaka mama!' Zbilja se činilo logičnim da bi buduća mama trebala znati mnoge stvari o razvoju djece. Kad sam postala mama, često su mi druge mame govorile: 'Ti si odgajateljica, lako tebi'. **Meni se više nije, kao dok sam bila na fakultetu, činilo da svaka mama treba znati sve o razvoju djeteta jer sam se svakodnevno suočavala s novim izazovima roditeljstva.**

Jednog ljeta kupala sam se sa svojim devetomjesečnim djetetom. Naša susjeda od osamdeset i nešto redovito je dolazila na plivanje. I ona i ja voljele smo ostati zadnje na žalu i uživati u tišini gledajući more i naš grad sa zvonikom koji se nadvijao visoko iznad plaže. No to nije bilo baš zabav-

no mom devetomjesečnom djetetu. U trenutku kad bi moj dječak prekinuo naš mir i užitak, nisam inzistirala na ostanku već bih ustala i krenula prema kolicima, tako da barem susjeda može uživati. E, onda je naša stara susjeda pokazala svoja majčinska umijeća, primila bi dijete za ručicu te počela kružnim pokretom prsta po dlanu pripovijedati priču:

'Kuhala baka kašicu u zelenom lončiću. Pa je dala ovome, ovome, ovome i ovome (kružnim pokretima masira svaku jagodicu prstića). Za najmanjeg pinculinčića nije ostalo ništa. Otišla je u šumicu skupiti drva. Počela je padati kiša (prstima imitira hodanje po ruci sve do pazuha) pa se sakrila u rupicu! Naravno, rupica je ispod pazuha, što izaziva smijeh na licu djeteta i pogled koji traži da se igrice ponovi.

Kad sam rodila drugo dijete, moj stariji dječak je često inzistirao da bebi pokažemo našu igricu. Ja sam morala raditi pokrete prstima, a moj sin je izgovarao priču. Prilikom igre, razmišljala sam o pokretima koje sam izvodila. Znači, uz tekst ide lagana masaža dlana, zatim prstića, ruke i sve završava škakljanjem pod pazuhom.

Sjetila sam se knjige Ilone Posokhove 'Razvoj govora i prevencija govornih poremećaja u djece', koju sam pročitala tijekom studija. Tamo sam pročitala da masiranjem jagodica prstiju stvaramo preduvjetu za rani razvoj govora. Pa pomislim, mudre li igrice one naše

stare susjede. Masira se svaki prstić, još k tome pričam djetetu priču taman onoliko dugačku koliko dijete u toj dobi može zainteresirano slušati. U ovoj maloj priči popraćenoj pokretima nabijeno je kao u šipku bogatstvo dodira, ljubavi, iskustva igre, slušanja i interakcije. I svaka odgajateljica to zna, ali kako je znala naša stara susjeda?

Je li netko jako davno, slučajno, intuitivno izmislio ovu igricu bez ovih saznanja koja mi imamo danas? Otkud mu poticaj za stvaranje? Odgovor tek mogu čuti majčinskim instinktima zamišljajući sebe sto pedeset godina unatrag kako sjedim kraj kamina i držim u naručju dijete, a na podu nema igračaka već mi preostaju moji i djetetovi prsti. Možda je poticaj došao od djeteta. Možda je samo veliko oduševljenje pred tom malenom novorođenom tajnom izazvalo prabaku da intuitivno nasluti sve ono što je nama omogućila nova tehnologija pa možemo saznati koji se sve procesi odvijaju u ranom razvoju mozga. Možda baš taj, tko je izmislio modernu tehnologiju, nosi gene ove prabake koja nas je pak opet dovela do toga da je prabaka dobro čutila da igrom, smijehom i dodiranjem treba obasuti malenu tajnu da se razvije u emocionalno stabilno biće. Ne znam, ali veselim se svakom novom susretu s našom starom susjedom. Naši susreti obogaćuju moje majčinstvo i moj odgajateljski poziv.